

[Lynnerup Nielsen.]

vil være forbundet med at gøre et sogn som vort til en militærbase med kaserner og alt, hvad der knytter sig hertil, vil selvsagt være stor, og den bliver ikke mindre derved, at sognet ligger så nær ved et bysamfund, hvor der er over 100 000 indbyggere.

Jeg nærer ikke tvivl om, at det overvejende flertal ønsker boliger fremfor kaserner og bunkersbyggeri. Det er endnu i frisk erindring, hvordan tyskerne udvidede vor flyveplads med hundreder af tønder land, byggede befæstningsanlæg og sendte deres bombemaskiner ud over fredelige nabolande. Flyvepladsen ligger der stadig, tillige en del af befæstningsanlæggene, og nu sker der yderligere udbygninger dér, hvor tyskerne slap. Jeg tror, at tusinder af menneskers sind og tanker er berørt af det, der nu forestår i retning af kaserner- og befæstningsbyggeri, og at de har svært ved at frigøre sig for visse sammenligninger med datoer i vort lands historie, den 9. april 1940 og den 5. maj 1945. Det kan ikke alene gøres op i penge og ofre, men det kan rumme farer i en eventuel ny krig, selvom vi har svært ved at tænke en sådan tanke til ende.

Jeg vil gerne fremdrage et specielt spørgsmål. Det drejer sig om flytningen af banegården i Skive og tillige om et færdigt projekt til en havneudvidelse. Det er spørgsmål, der interesserer arbejdsmændene i Skive, hvor ledigheden er særlig stor. Skive er en by, hvor arbejdsløshedsprocenten i flere år har været en af de største. Spørgsmålet har tidligere været rejst her i tinget af min partifælle, det ærede medlem fru Ragnhild Andersen. Der blev dengang af den daværende trafikminister, det ærede medlem hr. Carl Petersen, givet tilsagn om, at arbejdet ville komme i gang, og nægtes kan det ikke, at arbejdet kom i gang, men altfor småt; den givne bevilling på et par hundrede tusinde kroner har været et altfor ringe beløb i forhold til arbejdets omfang, og projektets gennemførelse vil trække ud i årtier, om ikke beløbet forhøjes således, at der kan sættes en større arbejdsstyrke ind på dette arbejde, hvortil den nødvendige arbejdskraft er tilstede i overflod.

Det er forståeligt, at man med en så stor ledighed af arbejdsmænd, som Skive nu engang har, er interesseret i at få dette arbejde i gang, således at der kan blive tale om at få banegården flyttet indenfor en overskuelig fremtid.

Der har tillige i denne by været tanker fremme, ja, ikke alene det, men der foreligger, såvidt jeg har forstået, et fuldt fær-

digt projekt om at få en havneudvidelse i stand. Projektet skal som sagt være fuldt færdigt, og de nødvendige penge er tilstede i havnevæsenets kasse, men der mangler den nødvendige materialebevilling til, at arbejdet kan påbegyndes.

Dette er ønsker, som de ledige arbejdsmænd i Skive har givet udtryk for, men det er også ønsker, der deles af mange andre, og jeg vil derfor benytte lejligheden til at spørge den højtærede trafikminister, om der ikke kan gives tilsagn om et større tilskud end hidtil til projektet om banegårdsflytningen og tilsagn om den nødvendige materialebevilling til, at den projekterede havneudvidelse snart kan komme i gang. De ledige hænder i Skive venter herpå.

Jeg vil også gerne benytte lejligheden til at fremdrage et spørgsmål vedrørende børnetilskuddet, idet flere kommuner administrerer lovgivningen herom på en temmelig rigoristisk måde. Efter at skatten er fradraget, skulle det tiloversblevne beløb udbetales den pågældende, men det viser sig, at man i flere tilfælde har nægtet at udbetale restbeløbet på een gang, men har henvist den pågældende til at hente beløbet i 4 kvartårige rater. Det er dog kun en del, der behandles på den måde, andre får det fulde beløb udbetalt på een gang, men denne forskelsbehandling, hvorefter nogle af kommunens borgere får udbetalt beløbet samlet — naturligvis efter at årets skatter er fradraget, og iøvrigt som loven foreskriver —, medens andre sættes under en særlig administration og må affinde sig med, at det dem tilkommende børnetilskud udbetales i rater, alt eftersom det nu passer det pågældende socialkontor, er efter min mening ikke i overensstemmelse med selve lovens ånd og egentlige forudsætning. Det må dog vist være det rigtige, at alle behandles på samme måde, når de dog skal behandles ifølge samme lov.

Jeg har bragt i erfarings, at den rigoristiske fremgangsmåde, visse kommuner anvender ved deres administration af loven, har skabt en forståelig bitterhed hos alle, der er blevet behandlet efter denne undtagelse. Det er og kan ikke være anderledes, end at det af forældrene må føles som et stempel og en degradering, at man ikke på een gang betror dem det samlede tilskudsbeløb, der tilkommer dem.

Jeg vil i samme forbindelse gerne henlede den højtærede arbejds- og socialministers opmærksomhed på, at af klager til amterne, som forældrene fremsætter over denne udbetaling af børnetilskud i rater, fremgår det, at der meget ofte går lang tid, før sagerne afgøres; eksempelvis er klager, der er ind-